

saa end det ærede Medlem paastaar i modsat Retning, være druknet imellem de mange andre Spørgsmaal; det er der slet ingen Tvivl om. Og naar det ærede Medlem saa siger, at vi have forhalet Sagen derved, saa forstaar jeg slet ikke, hvor det ærede Medlem vil hen. Den Maade, hvorpaa denne Sag skal fremmes videre, synes man at være enig om fra alle Sider, det er nemlig gennem Forslag paa Finansloven. Nu ere vi under vor Gennemgang af Finansloven lige akkurat naaede til det Punkt, hvor Ojeblikket er kommet til at stille dette Forslag; vi ere nu naaede til den Del af Lovforslaget, hvor Endringsforslag kunne stilles om denne Sag. Der er altsaa ikke gaaet en eneste Dag til Spilde, vi vilde ikke kunne have faaet dette Spørgsmaal frem tidligere, da vi ere gaaede Finansloven igennem fra dens Begyndelse og i Paragraffernes Rækkefølge. Sagen vil blive fremmet paa den Maade, som den nu kan fremmes paa, den Maade, som man er enig om at fremme den paa, akkurat lige saa hurtigt som det vilde være slet, hvis vi havde haft den for ved Finanslovens 1ste Behandling. Forskellen er kun den, at den nu har faaet en ganske anderledes grundig, samlet, udtømmende Behandling her, en Behandling, som ogsaa i en ganske anden Grad har formaaget at vække Interesse for den i vide Kredse, antager jeg, end en Forhandling ved Finanslovens 1ste Behandling, hvor den var blandet sammen med Storpolitikk og hundrede andre forskellige Ting. Saa vilde det ærede Medlem oven i Købet paadutte mig, — men det antager jeg skyldes hans sædvanlige Tilbøjelighed til spøgefulde Bemærkninger — at Grunden til, at det kom frem nu, var, at vi havde faaet den gode Ide fra Reformpartiets Program. Jeg indrømmer, at der staaar mange fortræffelige Ting paa Venstrereformpartiets Program. Det er et ypperligt Program i enhver Henseende, og et Program som vist de fleste Mennesker her i Landet kunne tiltræde, men at dette Program skulde indeholde noget nyt, skylder det ærede Medlem Bevist for. Navnlige maa jeg sige, at jeg ikke i tilstrækkelig Grad er slaaet ved den ny Aabenbaring, som skulde ligge i det Punkt paa Venstrereformpartiets Program: Forbedring af Transportforholdene. Jeg tror, at det Krav, Forbedring af Transportforholdene, og vel endog saa specialiseret til Forbedring af Transportforholdene over Esbjerg, er der Folk udenfor det ærede Medlem og hans Parti, som have faaet Øjnene op for, at danske Rigsdagsmænd passende kunde arbejde hen til.

Svædt: Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) maa absolut have misforstaaet mig. Jeg talte om Staten i Tyskland og mente dermed Statsstyrelsen eller Regeringen, og jeg nævnte udtrykkelig, at en af Ministrene havde udtalt sig paa denne Statsstyrelses Begne. Denne Statsstyrelse har jo ingenlunde stillet sig velvillig over for Arbejderne eller Socialdemokratiet. Jeg har tværtimod bestaaet set, at Omvæltningslove og Forhindrengslove, som ere blevne foreslaaede fra Regeringens Side, ere blevne mødte med Uvilje og den allerstørste Modstand fra Socialdemokraternes Side. Naar nu Ministeriet dernede foreslaar, at Staten overtager store private Virksomheder, nemlig Brændevinsproduktionen og Tobaksmonopolet, saa mener jeg, at Regeringen der er kommen ind paa et Omraade, hvor der var den allerstørste Grund til Mistillid til, at disse Folk, der se saa ensidigt, for ikke at sige fjendtligt, paa Arbejderforholdene, vilde have en Mission, som de vare voksne, og med hvis Udførelse i Særdeleshed Arbejderfamfundet kunde være tjent med. — Med Hensyn til Lokomotivet, der var præsteret med saa stor Hurtighed, udtalte det ærede Medlem for Rjøbenhavns 5te Valgkreds: Ja, men det er Arbejderne, der have gjort det, ikke Direktørerne, ikke de overordnede Embedsmænd. Det indrømmer jeg fuldt vel, men jeg udtalte jo udtrykkelig for, at Avancementsforholdene i disse store engelske Jærnbanelstaber ere ordnede saaledes, at Drengen der kommer ind 14 Aar gammel, eller Portøren, uden Hindring kan avancere til Direktør. Det mener jeg er et stort Princip i de engelske Jærnbanelstaber, og det synes jeg, man har Lov til at rose, naar man vil anstille en Sammenligning mellem Privatdrift og Statsdrift, ved hvilken sidste vi bestandig høre, at disse Avancementsforhold ikke ere ordnede paa denne heldige Maade. — Endvidere nævnte det ærede Medlem, at man ikke burde gøre Forsøg paa bestandig at sætte sin egen Vilje igennem; thi paa den Maade kunde man aldrig faa politiske Partier. Det er der ogsaa noget berettiget i. Men det har jeg heller ingenlunde gjort. Naar vi imidlertid her staa og tale om et økonomisk Spørgsmaal, om Valget mellem Statsdrift og privat Drift, mener jeg, at jeg, uagtet jeg holder af mit Parti, holder sammen med mit Parti og befinder mig vel i mit Parti, maa have Lov til i Tinget at udtale afvigende Anskuelser. Hvis det ikke var Tilfældet, maatte man jo være fuldstændig lænkebundet, og er der noget, som en Folketingsmand aldrig